

SKRIVNOSTNI CIRKUS

Zbudil sem se in se odločil, da bom šel po kosilu malo kolesarit. Po pire krompirju in hrenovkah sem sedel na kolo. Nenadoma sem na cestni luči opazil letak: »V dolino prihaja znan cirkus ameriške družine Alibabi. Če si želite ogledati plešoče medvede, akrobate, klovne in še več, se ob 18.00 zberite pred OŠ. Vstopnina stane 5 evrov«. Poskočil sem od navdušenja, saj še nikoli nisem bil v cirkusu, pri sebi pa sem imel ravno 5 evrov in 28 centov. Ura je bila 17.32. Odpravil sem se do OŠ.

Kolo sem pristavil ob avtobusno postajo in si priskrbel sedež v prvi vrsti. Predstava se ob 18.00 še ni začela. Izza odra sem slišal kričanje. Predstava se je začela šele ob 18.15. Na oder so priplesali klovni, akrobati, plesalke in en droben medvedek s krilom, ki se je vrtel po odru. Nenadoma je ven prišel direktor, ki je zablebetal nekaj po angleško in se spet skril za oder. Še dobro da je bila zraven mene mama z majhnim otrokom, ki je mulčku prevajala vse, česar ni razumel. Rekla je da je direktor napovedal točko, ki je še nikoli in je nikdar več ne bomo videli. Kar naenkrat je ven prikorakal mož z rdečim suknjičem. V roki je držal bič in dva obroča. Postavil ju je na stojalo in ju prižgal z baklo. Zakričal je nekaj, kar še mulčkova mama ni razumela. Na svetlo sta prikorakala dve mogočni grivasti zveri. »Kaj, to ni mogoče, wauuu, neverjetno!« takšne krike si je med seboj podajalo občinstvo. Tudi jaz sem kar bulil. Kako je lahko mogoče, da so v našo drago dolino prišli pravi LEVI!? Leva sta skakala skozi ognjene obroče. Ko sem ju gledal, pa sem opazil, da sploh nista tako mogočna, kot sta bila na prvi pogled videti. Videlo se jima je rebra in po hrbtu sta imela odtise udarcev biča. Predstava se je končala. Ravno ko sem sedel na kolo, sem iz enega od cirkuških kombijev zaslišal, da je eden izmed cirkusantov rekel nekaj po angleško. Tiho sem stopil do kombija in videl kako je direktor iz velikega kovčka za kontrabas povlekel pravo pravcato PUŠKO! V skodelicah za čaj so namesto čaja, ležali naboji. Imeli pa so tudi pisemske ovojnice, v katerih je bil spravljen kitajski mak ali KOKAIN. Vedel sem,

da je to tista snov, ki jo pogosto vidim v filmih za odrasle. Pri sebi sem imel svoj telefon. Slikal sem dogodek. Ko pa sem slikal sem pozabil izklopiti bliskavico. Direktor me je videl in zakričal : »Hey you!«. Odbrzal sem do kolesa in začel dirkati proti domu. Mislil sem, da sem varen, a sem za sabo zagledal tri cirkuške kombije.

Pospešil sem. V roke sem med vožnjo prijel telefon in nanj napisal številko 113. Policisti so mi hitro priskočili na pomoč, saj sem že v parih minutah za sabo videl tudi policijske avtomobile. Policija je kombije ustavila. Načelniku sem pokazal sliko. Policisti so preiskali kombije in v njih našli vse, kar sem videl tudi jaz in še več. Cirkusanti pa niso bili samo raznašalci mamil in orožja, temveč so bili tudi mučitelji živali (to pojasni shiranost levov in rane na hrbtu). Izkazal sem se za pravega heroja in dobil značko poguma, cirkusanti pa so bili poslani nazaj v Ameriko in od tam šli v zapor.

Jure Grl, 6. a

ŽUPANOVA UGRABITEV

Bilo je lepo, sončno jutro in ljudje so se odpravljali na delo. Županova tajnica Matilda je odšla v županovo pisarno in ga vprašala, če bi pil kavo. Rekel ji je, da bi jo rad.

Tajnica se je vrnila s kavo, a župana ni bilo tam. Mislila si je, da je šel na stranišče ali pa pokaditi kakšen tobak. Vendar ga ni bilo nikjer in tudi sporočil ni nič. V službo ga ni bilo niti naslednji dan. No, to pa je bilo že kar zelo sumljivo. Novica se je hitro razširila po mestu. Ko sem za to izvedel jaz, sem se odločil, da rešim primer. Vedno sem si želel postati detektiv in to je bila sedaj moja življenjska priložnost. Starši in drugi ljudje so se mi smejali, ker so bili prepričani, da mi ne bo uspelo in da bom obupal. Vendar jaz sem bil

odločen. Lotil sem se dela. Vzel sem beležko za zapisovanje podatkov in odšel na občino. Zaposlenim sem postavil nekaj vprašanj in izvedel, da so imeli župana skorajda vsi radi. Razen podjetnika Gorazda Novaka, ki je hotel postaviti tovarno na občinskem prostoru, županu pa to ni bilo všeč, zato ni hotel podpisati dokumentov. Odpravil sem se domov. Našel sem naslov podjetnika in se odpravil tja. Ven je stopil srednje velik možakar in vprašal sem ga, če je on šef Gorazd Novak. Povedal mi je, da je njegov brat. Pogovorila sva se in izvedel sem veliko pomembnih reči, tudi da je po njegovi zaslugi to podjetje sploh nastalo, nato pa mu je Gorazd vzel denar in postal šef. Povedal sem mu, kaj se dogaja in pripravljen mi je bil pomagati. Povedal mi je, kje Gorazd živi in dogovorila sva se, da se dobiva naslednji dan ob osmih pred podjetjem. Dal mi je tudi telefonsko številko.

Odpravil sem se do Gorazdove hiše, kjer sem se skrila za grm. Nekaj časa sem opazoval, ko so iz hiše stopili trije močni in veliki možakarji, za njimi pa še malo manjši, lepo oblečen gospod. Takoj sem vedel, da je to Gorazd. Nekam so se odpeljali z avtom, to pa je bila moja priložnost, da pogledam, če je notri kaj sumljivega. Zagledal sem razmetana oblačila, delček verige, ki je ležal na tleh in na mizi cel kup papirjev. List na vrhu kupa sem si ogledal z daljnogledom, ki sem ga imel seboj in ugotovil, da je dokument, na katerega bi se moral podpisati župan. Ozrl sem se naokoli in zagledal še lepilni trak. Takoj se mi je posvetilo, kaj bi se lahko zgodilo. Šel sem do drugega okna in na kavču zagledal župana. Bil je zavezan na kavč in imel zalepljena usta. V roki je imel svinčnik, če bi si slučajno premislil in telefon, da pokliče Gorazda. Potrkal sem na okno in župan mi je na list napisal, da je ključ v lončku za rože. Šel sem po ključ in vstopil v hišo. Nato sem poklical policijo, ki je kmalu prišla. Odvezali so župana, ki jim je vse povedal.

Tu je bilo moje delo končano. Gorazda Novaka in pomočnike so zaprli. Poklical sem Gorazdovega brata in mu povedal, da smo našli župana. Gorazda so obsodili in poslali v zapor, on pa je postal novi šef podjetja.

Gorazdov brat in župan sta se mi iskreno zahvalila in rekla, da sta mi dolžna uslugo. Odšel sem domov in od tedaj naprej so me vsi ljudje hvalili.

Žiga Sterle, 6. b

ŽUPANOVA UGRABITEV

Sredi trga v Ljubljani je potekal razgovor o koronavirusu. Po razgovoru se je gospod župan Alojz Mlakar pohvalil, da cepivo že ima. To je postala glavna novica daleč na okoli.

Naslednje jutro, ko so sobarice prinesle zajtrk, župana ni bilo več. Takoj so poklicali mojo številko, saj sem najboljša detektivka daleč na okoli. Preiskala sem celo županovo palačo, da bi našla sledi, a župana ni bilo. Ves čas sem se spraševala, kdo bi lahko bil ugrabitelj. Spraševala sem tudi med meščani, a odgovora ni bilo. Končno sem zdrvela v palačo in na posnetkih varnostne kamere zasledila tri može z masko, ki so župana najprej uspavali in ga čisto tiho, sredi noči, odnesli skozi okno. Sled kamer, ki so postavljene po celi Ljubljani, me je vodila do Miklošičeve ulice 39. Nisem mogla verjeti, da sem na pravem mestu, saj sem prispela do banke.

Pokukala sem skozi okno in videla gospoda župana privezanega na stol. Odločila sem se, da bom zaklenila glavni vhod in prižgala požarni alarm. Roparji so se prestrašili in hoteli zbežati skozi glavni vhod, a sem jih s pištolo zaustavila in zahtevala, da župana izpustijo. Kmalu so prišli tudi moji sodelavci in lisice nadeli vsem trem ugrabiteljem.

Izkazalo se je, da so bili ti trije ugrabitelji župani sosednjih občin, ki so hoteli od župana Alojza Mlakarja denar in cepivo proti koronavirusu. Za storjeno kaznivo dejanje so bili zato obsojeni na tri leta zaporne kazni v samoizolaciji.

Truden Sara, 6. b